

Η ΥΠΟΥΛΗ ΚΑΤΟΧΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΟΡΑΤΟΙ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΟΙ - ΠΟΛΥ ΚΑΛΟ

Δημοσιεύτηκε στις Τρίτη, 02 Ιουλίου 2013 22:51 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 2 Tweet 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 1

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Η φίλη στη δουλειά με συμβούλευε φοβισμένη.

"Στο λέω για το καλό σου, μη κάνεις του κεφαλιού σου, θα χάσεις τη δουλειά σου. Σε έχουν βάλει στο μάτι. Όλοι αυτή τη στιγμή κάνουμε τα στραβά μάτια, ότι μας ζητάνε, και θα κάνουμε κι άλλα. Τι

να κάνουμε? Να χάσουμε τη δουλειά μας? Θα τη κρατήσουμε ΜΕ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΚΟΣΤΟΣ. Να κάνεις το ίδιο. Να σωπαίνεις και να κάνεις ότι σου ζητάνε"

Η Ελλάδα της "ιστορίας επιτυχίας" έχει σκεπαστεί από φόβο. Φόβο στις ψυχές των ανθρώπων. Τι θα απογίνουν. Άνθρωποι που εκπαιδεύονται να νοιώσουν προνομιούχοι ακόμα κι αν καταφέρουν να τσακώσουν τρία κατοστάκια για μισθό. Άνθρωποι που θα ευγνωμονούν τη τύχη τους αν δεν πεινάνε, αν δεν ζητιανεύουν, αν δεν κοιμούνται στα παγκάκια.

Γραπωμένοι από κάθε είδους δαγκάνες, το σπίτι που θα το χάσουν αν δεν είναι εντάξει τα χαράτσια, η εφορία, η οφειλή στη τράπεζα, η δουλειά που γίνεται σπάνια και θα τη χάνουν ακόμα κι αν κουνήσουν λίγο το δαχτυλάκι χωρίς να το επιτρέπει το αφεντικό...

Η μπάρα των απαιτήσεων έχει μηδενιστεί. Δεν υπάρχουν ούτε απαιτήσεις ούτε δικαιώματα πλέον. Μόνο υποχρεώσεις. Υποχρεώσεις που γίνεται όλο και πιο δύσκολο να καλυφθούν. Η μάνα μου με κοίταζε με θλίψη και μου είπε

"Ξέρεις εγώ έζησα τη κατοχή.. νομίζεις πως είμαστε καλύτερα τώρα? Χειρότερα είμαστε παιδί μου. Ξέρω εγώ τι σου λέω. Στη κατοχή δεν είχαμε να πληρώνουμε ρεύμα. Τα νοίκια είχαν παγώσει. Όλοι οι άνθρωποι ζούσαν σε ρυθμούς πολέμου το ήξεραν. Κι οι απαιτήσεις από το κράτος ήταν μηδενικές. Η έννοια μας να βρούμε φαί και τέλος. Δεν απαιτούσε κανείς να πληρώσουμε τίποτα. Τώρα ένας άνεργος ζει το δικό του πόλεμο όπως τότε. Δεν έχει τίποτα κι είναι όλα εχθρικά. Κανείς δεν νοιάζεται αν θα ζήσει ή θα πεθάνει αυτός και τα παιδιά του, κι όμως του ζητάνε να πληρώσει και το ρεύμα, και τα χαράτσια, και τα δάνεια και τον απειλούν συνέχεια. Η πιο μεγάλη κατοχή δεν είναι αυτό?"

Συνειδητοποίησα όλη τη φρίκη κάτω από αυτές τις κουβέντες. Η ιστορία επιτυχίας που γίνεται παράλληλα με τη σφαγή χιλιάδων ανθρώπων, δεν θεωρείται έγκλημα πολέμου. Δεν υπάρχει πόλεμος. Δεν υπάρχει κατοχή φωνάζουν. Είναι λόγια ανεύθυνων πολιτών που δεν βλέπουν τη μάχη που δίνει η κυβέρνηση να καταφέρει να διασώσει.... τις τράπεζες.... τα λεφτά των τοκογλύφων. Τη μάχη που δίνει με τους εμπόρους που θα πουλήσει τηπραμάτεια της στο μεγάλο παζάρι.

Όντως δεν είναι πόλεμος για αυτούς. Όμως δίπλα στο παζάρι της επιτυχίας, σέρνονται (στη κυριολεξία σέρνονται πια) εκατοντάδες χιλιάδες πολίτες τρομοκρατημένοι, τι θα απογίνουν. Με τα νοίκια τους να τρέχουν, με τους φόρους να μετατρέπονται σε απειλή, με τους εκβιαστές να τους ξεγυμνώνουν σιγά σιγά από οποιαδήποτε δικλείδα ασφαλείας. Τη πρώτη κατοικία, το μισθό, τη σύνταξη, την ασφάλιση. Με μια μοναδική εντολή.

Μην τους δείχνετε όλους αυτούς στα κανάλια. Μην δείχνετε όσους πια δεν περπατάνε αλλά σέρνονται. Ομερτά. Όποιος μιλήσει κατατομήθηκε. Δεν πρέπει κανείς να δει τους άθλιους των Αθηνών και πάσης Ελλάδος δίπλα στα μεγάλα γκαλά των Βερσαλιών. Δεν υπάρχουν όλοι αυτοί. Δεν τους ξέρουμε.....

Το μόνο που ξέρουμε είναι πως από το ζουμί τους την ώρα που βράζουν φτιάχνουμε σούπα. Να τη προσφέρουμε στους Σάυλοκ που έχουν κηρύξει ήδη τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, με το υπερόπλο τους. Το χρέος. Βομβαρδίζουν ανελέητα πάνω στους άμαχους πληθυσμούς, συνέχεια, χωρίς έλεος.

Μα τι είναι όλα αυτά που λέω. Τι φαντασία... Είναι δυνατόν να είναι έτσι? Δεν είναι. Γιατί δεν το είπε η τηλεόραση.

Φανταστείτε πως είναι πράξη αδιανόητη πλέον να φύγεις στη ώρα σου από τη δουλειά, να απαντήσεις σε κάποιον που θα σε λέει μ@λάκα, να περάσει σαν σκέψη από το μυαλό σου να διαμαρτυρηθείς...

Σκέψου τι βαθμός κακουργήματος είναι να μην πληρώσεις.... Οι "δεν έχω να πληρώσω" δεν είναι η αλήθεια χιλιάδων ανθρώπων που τρελαίνονται σιγά σιγά, είναι ασέβεια και ύβρις προς το σύστημα. Γιατί πολύ απλά αν δεν έχεις να πληρώσεις καλύτερα να εξαφανιστείς από το χάρτη.

ΠΕΡΙΣΣΥΕΙΣ. Το μόνο που μπορεί να χρησιμεύσεις, είναι αν σου συμβεί κάτι να μαζεψουν τα όργανά σου. Τίποτα περισσότερο.

Τους κοιτάζω να περιφέρουν το θράσος τους στα κανάλια και σκέφτομαι, είναι λογικό... Τι μπορεί να καταλάβει αυτό το ανθρωπάκι που ζει σε παράλληλο σύμπαν με τους υπόλοιπους. Πως να συνειδητοποιήσει σε τι έγκλημα συμπράττει μέσα στη μωροδοξία του. Έχει μπροστά του ένα χαρτί που γράφει οδηγίες. Αριθμούς. Πλάνα με χρονοδιαγράμματα που πρέπει να πετύχει. Στατιστικές. Δεν υπάρχει κανένα ονοματεπώνυμο αυτοκτονημένου εκεί μέσα. Κανένα ονοματεπώνυμο άνεργου που δεν έχει ούτε να δώσει φαί στο παιδί του, άρρωστου που παλεύει χωρίς φάρμακα, χωρίς ελπίδα, νέου που τα όνειρά του είναι ένα συνεχές κενό, ζητιάνου που στέκεται στην ουρά για ένα πιάτο φαί, τρελαμένου που δεν έχει ύπνο πια ούτε γαλήνη πουθενά.... Δεν υπάρχουν όλα αυτά.

Είναι αόρατα.

[ΠΗΓΗ](#)

vasiliskos2

[Τα λόγια του Αέρα](#)